У старој Грчкој, када би се неко спремао да погоди циљ и када би промашио, онда би се таква ситуација означавала као „амартиа”, тј. као промашај. Према томе, када нешто промашите, када не достигнете свој циљ и када не остварите своју сврху, онда је то грех.

Када хришћанин чини оно што га удаљује од Христа – он греши, јер не живи у складу са својим назначењем, а оно се састоји у томе да живи у Христу. Када не живимо сагласно са својим циљем – да будемо „образ”, тј. „икона Божја” и да постанемо „подобије” Божје, ми онда и грешимо. **Ако допуштамо да нас воде звезде са неба, а не Бог, који је те звезде створио, ми чинимо грех.** Када прелиставамо новине да бисмо пронашли свој хороскоп и видели своју будућност, уместо да мудрост и поуку тражимо од Библије, ми онда грешимо. Када нешто учинимо или не учинимо зато што су нам то саветовали астролози, и када своје уши затварамо за Божје заповести, ми онда грешимо. Ми грешимо када се молимо нашем хришћанском Богу и када, истовремено, зодијак сматрамо за нешто озбиљно. Ми нисмо водолије, рибе или ваге, синови и кћери звезда; ми смо мушкарци и жене, Божји синови и кћери.

Људи се сада представљају као овнови или лавови, а не као хришћани. Зар није чудно што људи радије пристају да се назову по звездама и њиховим констелацијама него по Богу, Творцу и Извору живота? Данас је реткост да чујете како људи за себе кажу: „Не марим за зодијак, ја сам Божји човек, хришћанин и мали брат Христов”. Црква је одувек проповедала против астрологије. Тако пророк Јеремија каже: „Не учите се путу којим иду народи, и од знакова небеских не плашите се, јер се од њих плаше народи, јер је вера ових народа испразна” (Јер. 10,2-3). Када су пророка Данила суочили са асирским или вавилонским астролозима (од којих смо и наследили астрологију), Данило је одговорио: „Тајне које цар иште не могу казати цару ни мудраци, ни звездари (астролози), ни врачи, ни гатари, него има Бог на небу Који открива тајне” (Дан. 2,27-28). Наш црквени устав забрањује људима да верују у астрологију. У ствари, 36. правило Лаодикијског сабора из 369. г. одлучује од Цркве људе који израђују, продају, купују или носе зодијачке знакове.

Слично старим Грцима, и Оци Цркве су осећали да „постоје многа чудеса у васељени, али да ништа није чудесније од човека”. Човек је икона Самога Бога и, како каже 8. псалам, Бог га је „умањио замало од анђела, славом и чашћу овенчао га” (ст. 6), да би човек био господар над целим светом, укључујући и звезде. Свети Григорије Велики пише: „Није човек створен ради звезда, него су звезде створене ради човека, и ако би се звезда могла назвати човековим господаром, онда би човека требало сматрати слугом својих сопствених слугу”.

Бог није створио планете и звезде са намером да владају над човеком, него би и оне, као и остала створења, требало да буду послушне човеку.

Блажени Августин сматра да је астрологија фаталистичко веровање које је Црква одлучно осудила. Он сматра да свако ко верује да је наш добри Бог дао силу звездама да би владале и руководиле нашим животима, вређа Божју правду и љубав. Свети Јован Златоусти гледа на веровање у звезде као на безумно неверје које се противи Божјем свемогућству и стварању, пошто би у том случају и Сам Бог био потчињен сили звезда. Свети Златоуст такође наглашава да, уколико смо уистину руковођени звезданом силом, не постоји ни добро ни зло, јер оно што чинимо чинимо зато што нама руководе звезде. „То значи да заповести Божје да човек не чини грех или да чини добро нису ништа друго до бесмислица”.

Саборна црква - Београд

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

СРЕТЕЊЕ
15.02.(02.02)

Лк, 2, 22 - 40;

јеромонах Григорије Светогорац

О СРЕТЕЊУ ГОСПОДЊЕМ

беседе изговорене на радију

Након празника Обрезања следи празник Сретења Господњег.

Јеванђелист Лука пише о овом догађају: А када се навршише дани за очишћење њихово… донијеше га (Исуса) у Јерусалим да га ставе пред Господа – као што је написано у Закону Господњем, да се свако дијете мушко које најприје отвори материцу посвети Господу и да принесу жртву као што је речено у Закону Господњем: двије 1рлице или два голубића.

Свети Григорије Палама тумачећи стих: дани за очишћење њихово, каже да се реч Закона односи на родитеље и на децу која су рођена. Међутим. у Христовом случају, у ком не постоје родитељи, него постоји само Мајка и то Дјева, и постоји рођење детета које је бесемено зачето, те нипошто не беше потребе за очишћењем, и ово беше дело послушности Закону Божијем. Овом својом послушношћу Господ лечи човека од болести коју је проузроковала његова непослушност Богу.

* * * * *

Заповест Божија изречена Мојсију била је: Посвећујте ми свако прворођенче прворoccкиње које отвара материцу. Ова заповест је, међутим, била и пророштво о Христу. Јер, у ствари, само Христос отвори девичанску материцу Пресвете Мајке Своје и пошто из ње изиђе, остави је затвореном.

Господ је прворођени. Он је троструко прворођени: Својим рођењем од Пресвете Мајке Своје, светим крштењем – које је примио од Часног Претече, и светлоносним васкрсењем Својим. Као

email: **manastirmaine@gmail.com**
prezentacija: **podmaine.weebly.com**

што истиче свети Григорије Ниски, на та три начина којима се оживотворује људска природа, тј. телесним рођењем, светим крштењем и васкрсењем, постаде Христос прворођени, како би нашу сопствену природу оживотворио. Тако је хођење човеково, у ствари, хођење стопама Христовим.

* * * * *

У време када је у Витлејему рођен Христос, живео је у Јерусалиму неки праведан и побожан човек по имену Симеон. Њему је било проречено од Духа Светога да неће умрети пре него што види Христа. У храму, дакле, у који је Пресвета Богородица понела Господа, налазио се, и на Њега чекао, старац Симеон. Он прими Господа у наручје своје, заблагодари Богу и рече: Сад отпушташ у миру слугу својега, Господе. по ријечи својој; јер видјеше очи моје Спасење твоје, које си уготовио пред лицем свију народа. Свјетлост, да просвјећује незнабошце, и славу народа твојега Израиља.

Свети Григорије Ниски назива блаженим Симеона Богопримца који је у своје руке примио Христа: „Заиста блажени и троструко блажени старче! Блажене су очи твоје које видеше Христа. Блажене су руке твоје које пригрлише Реч живота. Блажен је језик твој који је благовестио откривење Светлости."

Са два имена побожни и праведни Симеон назва Господа: Спасењем, које припреми Бог за сваког човека и Светлошћу, која ће просветлити све народе.

Да је Христос заиста наш Спаситељ. сведочи и име Исус које је анђео саопштио Јосифу: И надјени му име Исус; јер ће он спасти народ свој од гријеха њихових. А да је Господ истинита Светлост, потврђује нам Он сам говорећи: Ја сам свјетлост свијету: ко иде за мном неће ходити у тами, него ће имати свјетлост живота.

* * * * *

Свети, који су у своме животу следовали Христу, видели су Христа као Светлост, и тврдили нам да је Бог Светлост. Тако нас у томе утврђује свети Симеон Нови Богослов: „Када се", каже. „Бог открије и када га неко види. тај гледа Светлост. И када се такав нађе у близини онога који му је превасходно тумачио виђење Бога, тј. када се нађе у близини свог духовног учитеља, говори му: Видео сам, оче, Светлост, Светлост слатку. А шта сам видео, мој ум није у стању да искаже. Радост моја беше неизрецива као и многа љубав и чежња за Богом, тако да су се очи моје претвориле у потоке суза. Учитељ му одговара: То је Он, чадо. И тада с разлогом, поново гледа у Господа и пита га: То си ти Боже мој? И Господ одговара: Да. ја сам Бог, који се ради тебе оваплоти."

Ову радост, коју нам описује боговидац свети Симеон Нови Богослов, окусио је и Симеон Богопримац када је у своје наручје примио Спаситеља света, Светлост истиниту. Због тога је он тражио од Господа да се упокоји како би вечно гледао Светлост истиниту – Христа.

Ову неизрециву радост осећа и сваки верник који је Господу принео, као пар грлица, чистоту душе и тела. Тако је тиме учинио себе достојним. колико је могуће, да види Светлост и Спаситеља света и да га прими у срце своје, те да тако постане богопримац као свети Симеон.

старац Јосиф Исихаста

БЛАГОДАТ УВЕК ПРЕТХОДИ ИСКУШЕЊУ

Када се демони приближе да би започели битку, они не нападају тамо где ћеш их победити војујући без роптања него баш траже слабу страну. Тамо где их најмање очекујеш провањују зид тврђаве. И када душу затекну немоћну и тај део слабим увек га ту побеђују, и чине одговорним.

Тражиш од Бога благодат? Уместо благодати, Он попушта искушење. Ниси у стању да издржиш битку и падаш? Неће ти се дати никаква додатна благодат. Поново тражиш? Поново искушење. Поново пораз? Поново лишавање, и тако до краја живота. Према томе, мораш да изађеш као победник. Супротстављај се искушењу до смрти. Падај као леш у борби, вапи на земљи као одузет: „*Никада Те не ћу напустити, најслађи Исусе! Никада Те нећу оставити! Нећу се разлучити од Тебе у векове и ради Твоје љубави издахнућу на попришту!*" Изненада, Он ће се појавити на попришту и узвикнути из вихора: „*Овде сам! Опаши сада као човек појас свој и пођи за мном*" (в. Јов36, 1-3). Сав у светлости и радости, ти ћеш говорити: „*Авај мени, несрећноме! Авај мени, лукавом и бескорисном!*" *Ушима слушах о Теби, а сада те око моје види! Због тога прекоревам самога себе, и кајем се у праху и пепелу* (Јов 42,5-6).

Тада ћеш се испунити божанственом љубављу. Твоја душа ће пламтети као и Клеопина (в. Лк 24,18-32). У тренутку искушења нећеш оставити платно и побећи наг (в. Мк 14, 51-52), него ћеш трпељиво подносити тескобу [жалост] размишљати: „Као што је прошло и једно и друго искушење, тако ће проћи и ово!"

Међутим, када очајаваш, и када негодујеш, када не трпиш искушење, тада се, уместо победе, непрестано мораш кајати: због погрешака учињених током дана, због немара током ноћи. Уместо да задобијеш благодат на благодат, умножаваће се твоја тескоба.

И зато не страхуј и не плаши се искушења. Чак и ако много пута паднеш, ти устани. Не губи хладнокрвност и не очајавај. То су облаци и они ће проћи.

- *Мучим се због срамних грехова које сам давно починио. На исповести сам се на неки начин покајао због тога, али само уопштено, јер нисам имао храбрости да грех назовем његовим правим именом. Кајем се и плашим се последица тих грехова, али ме је срамота да их именујем. Сувише сам малодушан за то. Шта да радим?*

- Свештеник је безброј пута слушао о свим могућим људским гресима и зато ће му засигурно бити драго ако и ви нађете снаге да савладате лажни стид. Човека треба да буде срамота да чини грех, а не да се за њега покаје. Што вам буде теже на исповести, то ћете након ње осетити веће олакшање. Нека вам Господ помогне.

архимандрит Рафаил (Карелин)